

“Puin”

door Seraphim Yoho, VS

De eerste keer dat ik gekiemde, gaf ik mezelf de schuld. Ik wees met de vinger naar mijn eigen gewoonten en besloot dat de pijnlijke onkruid in mijn tuin moest zijn voortgekomen aan te weinig water, of omdat mijn meststof niet genoeg voedingsstoffen bevatte. Ik bleef stil terwijl de oogst stierf en terugkeerde.

De vijfde keer dat ik gekiemde, begon mijn tuin te verwelken. De grond werd droog en verloor zijn kleur. Ik heb uiteindelijk iemand mijn zure bloemen laten zien toen ze te ondraaglijk werden om alleen te zijn. Het was een lange weg van pijn; mijn tuin was ontworteld en mijn onkruid was verminkt en gesnoeid. Het landschap liet me hinkend, slinkend als een gewond dier. Ik werd vernederd door mezelf bloot te stellen aan anderen, gehuld in een zware schuld en vasthoudend dat dit nog steeds mijn schuld was.

De zesde keer dat ik gekiemde, was ik te zwak om te blijven wachten. Ik bracht uren alleen door met het doornemen van de woorden van elke arts die ik zag, elke diagnose die ze hadden gegeven en elk voorgeschreven medicijn. Uiteindelijk zou ik alleen de bron van het onkruid in mijn tuin vinden.

De tiende keer dat ik gekiemde, schilderde ik een foto. In de plaats van vlekkerige plekken op de huid, wrakken in de tunnel en plakkerige ringen van pleister, schilderde ik wat ze eigenlijk zouden moeten zijn.

Bloemen.

Mijn tuin is de mijne, en ik deel de shade in het kielzog van zijn episodische oogst met vele anderen. Ik weiger dit landschap me te laten bederven als een kale woestenij. Haar hectare is zowel mijn gratie als mijn pijn. Ik heb geleerd de schoonheid in hun seizoenen te vinden.

Ik ben vijftien en kreeg ongeveer anderhalf jaar geleden de diagnose HS.